

זוהר חלק ב' פרשת תרומה דף קסד ע"ב

כשמתפללים העם יחד הוא הדרת מלך

רבי יהודה אמר, כתוב: **"בְּרֵב עַם הַדֶּרֶת מֶלֶךְ וּבִאֲפֶס לְאֵם מִחַתַּת רְזוּן"** (משלי יד, כח), בזמן שהקדוש ברוך הוא בא לבית הכנסת, שהוא מקדש מעט, וכל העם באים ביחד, ומתפללים ומודים ומשבחים להקדוש ברוך הוא, אז הדרת מלך היא, שסתם מלך רומז על מדת המלכות הקדושה, שנתתקנת ביופי ובתקון לעלות למעלה.

אם ה' בא והעם לא נמצא כל הטובה לא נמצא

"וּבִאֲפֶס לְאֵם מִחַתַּת רְזוּן", כאשר הוא מקדים לבית הכנסת והעם לא בא להתפלל ולשבח להקדוש ברוך הוא, אז כל אותה הממשלה שלמעלה, וכל אותן הממונים ומחנות העליונים, כולם נרחקים מן ההטבה ההיא שמתתקנים על ידי תקוני המלך ההוא.

המלאכים מתחברים יחד עם ישראל בתיקוני השכינה

מה הטעם, לפי שבשעה ההיא שישראל למטה מסדרים התפלות והבקשות שלהם ומשבחים למלך עליון, אז כל אותן מחנות העליונים מסדרים תשבחות ומתתקנים בתקון הקדוש ההוא, לפי שמחנות העליונים כולם חברים הם עם ישראל למטה, לשבח להקדוש ברוך הוא ביחד, להיות התעלות של הקדוש ברוך הוא למעלה ולמטה ביחד.

כשאין ישראל באים אין בכוחם של המלאכים להתתקן

וכאשר הם מזדמנים להיות חברים עם ישראל, וישראל למטה אין באים לסדר תפלותיהם ובקשותיהם ולשבח לרבונם, אז כל מחנות הקדושים וממשלה העליונה נרחקים מן תקונם, שהרי אין עולים בהתעלות, ואין יכולים לשבח לרבונם כראוי, לפי שהשבח של הקדוש ברוך הוא צריך להיות ביחד למעלה ולמטה, עליונים ותחתונים בשעה אחת, ועל כן, **"מִחַתַּת רְזוּן"** כתוב, ולא מחתת מלך[יז].

די גם בעשרה אנשים

ואפילו אם לא נתרבו בבית הכנסת אלא עשרה, באותן עשרה מזדמנים מחנות עליונים להיות עמהם חברים, מה הטעם, לפי שכל תקוני המלך ההוא הם בעשרה, ועל כן די בעשרה אם אין יותר.

זיו הזוהר **וּמְשַׁחְרֵי יַמְצָאֲנֵי** מלשון שחר ושחרית. שהמלאכים הממונים, מפסידים על ידי זה תקונם יד. דורש רזון מלשון שרים ורוזנים, והיינו והשתלמותם, בהשפעת הנצרכת להם.

זוהר בהשמטות חלק ב' סימן י דף רעז ע"ב

משה לא עשה את הארון כיון שהוא עצמו הוא סוד ז"א

"וְעָשׂוּ אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים", אמר רבי שמעון, בכל הפרשה הזאת מצינו, שנמסרה העבודה בידיו של משה, מלבד שתיים, בכולן כתוב: "וְעָשִׂיתָ" וְעָשִׂיתָ", ובארון ובאפוד כתוב: "וְעָשׂוּ" וְעָשׂוּ", מה הטעם בארון לא, לפי שהארון היה כולל למשה בתוכו, שיאיר ממנו, ונצרך לאחרים שיתקנו התקון והיופי שלו, להכניסו אצלו.

משה לא עשה האפד שזה הוא ביסוד ושם דרגא דאהרן

באפד לא, לפי שאין הוא שלו, ולא נשתמש בו, ולא נצרך לו למשה לעשות העבודה של אחיו, שהרי משה הוא מלך, ואהרן הוא שושבין המלך.

ה' קיבל את עבודת אהרן רק כשנתקדש על ידי משה

ואם תשאל, הלא כתוב: "וְהִלַּבְשֶׁתָּ אֶת אֶהֱרֹן, וְאֶפְדָּתָּ לוֹ", וְנִתְּתָּ, וְשִׁמְתָּ, הרי כל זה עבודת משה, והיא לכבודו של אהרן, אבל לא כן, אלא כבודו של משה הוא, שהרי הקדוש ברוך הוא לא בקש עבודת אהרן אלא באופן שתהיה על ידי משה, ואהרן לא היה יכול להתקדש אלא על ידי משה, ובכל היה נצרך אהרן למשה, וכל זה כבודו של משה הוא.

זוהר בהשמטות חלק ב' סימן י דף רעז ע"א

המשכן כעין מעשה שמים וארץ

"וְעָשִׂיתָ שְׁנַיִם כְּרֹבִים זָהָב", אמר רבי שמעון, בא וראה, כתוב בפרשה הזאת מעשה שמים וארץ, וכל הצבא שלהם, שהרי הקדוש ברוך הוא לא צוה לעשות המשכן אלא כמו מעשה שמים וארץ, להיות כדמיון המדור שלמעלה, ולהתחבר זה בזה, כדמיון הנשמה והגוף להיות הכל אחד.

הכרובים שלמעלה כשבא להם אור אומרים שירה

כתוב: "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ" (בראשית א, א), הם הסוד של שני הכרובים, אחד זכר ואחד נקבה להיותם דבקים זה בזה בחביבות, שנאמר את לרבות שלמעלה ושלמטה כאחד, להיות סוד הכרובים, הכל בכלל אחד, שכאשר תבא הארה עליונה על אותן הכרובים שלמעלה^[ט], מקשקשים בכנפיהם, ומרימים אותם למעלה, ואומרים שירה לבעבור גודל החדוה מהארה ההיא.

בכל יום בזמנים ידועים היו הכרובים למטה מעלים כנפיהם

כדמיון זה למטה, והרי ביארנו, סוד הכתוב: "וְהָיוּ הַכְּרֹבִים פְּרֹשֵׁי כְּנָפֵיהֶם לְמַעַל סִכְכֵּיהֶם בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכְּפֹרֶת", ולא כתוב פרושי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם, אלא שעל אות ונס היו עומדים, ובזמנים ידועים היו מרימים כנפיהם, ופורסים אותם למעלה בכל יום, והיו מסדרים אותם שישוככו על הכפרת, ועל כן באות ונס היו עומדים.

^{טו} הכרובים שלמעלה הם שני המלאכים השרים הגדולים והנוראים שהשכינה מתלבשת בהם

דבר ששורה עליו רוח העליון נכנס בו רוח חיים

שהרי בכל מקום שרוח העליון הוא בא ושורה, ודאי בזה המקום ששורה, יש בו ממש, ועומד באות ונס, האדם הוא מן העפר, ועד שאין שורה עליו נצוץ הרוח שלמעלה, אין בו ממש, כיון ששורה עליו הרוח, יש בו ממש, ועומד בקיום.

קל וחומר ממטה אהרן

ואפשר תאמר, שרק ראייה זאת בלבדה יש, בא וראה מן מטה אהרן, שהוא עץ בלי ממש כלל, כיון שנתן בו הקדוש ברוך הוא מעט רוח, עמד בקיום, ונעשה בריה וממשות, ומה עץ שאין דרכו בכך, כיון ששלח בו הקדוש ברוך הוא רוח קטן אחד, עמד בקיום, והיה בו ממשות, הכרובים שיש בהם קדושה, ועומדים בקדושה כדמיון שלמעלה, על אחת כמה וכמה.

כשישראל היו צדיקים היו הכרובים בדבקות פנים בפנים

ובכל זמן שישראל היו זכאים, היו הכרובים דבקים בדבקות פנים בפנים, כשהיו חוטאים היו מהפכים פניהם זה מזה.

איך היו ישראל יודעים מה הכרובים עושים

מניין היו יודעים, כאן נחלקו גדולי העולם, אבל מעשן הקרבנות, ומן הקרבנות שעל גבי המזבח, ומן הכהן כאשר בירך את העם, באלו השלשה היו יודעים סוד הכרובים, אם הם מהפכים פניהם זה מן זה, והקדוש ברוך הוא רוצה שבניו יעשו תשובה.

א' על ידי עשן הקרבנות

בעשן הקרבנות, כשהיו ישראל זכאים, היה העשן עולה למעלה בדרך ישר, בעשן שהיה נראה כמקל, אם לצד מזרח, אם לצד מערב, או בכל צדדי העולם, בדרך ישר היה עולה, וכאשר לא נטה לימין ולשמאל, אז ידעו שהיא עת רצון למעלה ולמטה, והקדוש ברוך הוא רוצה במעשה ישראל באהבה יתרה.

ב' על ידי שראו ארי אוכל הקרבנות

בקרבת המזבח, כשהיו ישראל זכאים, היה נראה כאש המזבח תבנית ארי שאוכל הקרבן שעל המזבח, וכאשר לא היו זכאים, היו רואים תבנית כלב רובץ על המזבח.

ג' על ידי הכהן בשעה שברך את ישראל

בהכהן כשהיה מברך את העם, בשעה שזקף ידיו, כשהיו ישראל ראוים לברכה, ידיו היו נוקפות בזקיפה בלי טורח כלל, ונתרוממו בשמחה וברצון, לפי שהשכינה שרתה עליהן, ונוקפו הן מעצמן, ואז ידע הכהן שישראל ראוים לברכה, וברכם ברצון הלב. וכאשר היו ידיו כבדות ובטורח רב נזקפו, ולא היה יכול להרימן בנקל, אז היה יודע שהשכינה אינה שורה על ידיו, וישראל אין ראוים לברכה.

לפי שבשעה שהשכינה באה להיות שורה על ידיו, כל אותן האצבעות שהן בצורה העליונה[טז], היו משמחות בחדוה לקבל השכינה עליהן, והיו פורחות להזקף

זוהר תורה * זיו הזוהר * ונקראים מטטרו"ן וסנדלפו"ן. טז. כי עשר אצבעות הידים מרמזות על העשר ספירות שנקראות צורה

למעלה, כמו שהיו שמחים הכרובים של עולם הזה, וכל שכן אותן שלמעלה, לקבל השכינה על גביהם.

ספר זוהר השבת – לאבות ובנים, זקנים עם נערים
עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
מסודר על הפרשיות

ספר הזוהר הקדוש הק לישראל דף היומי
עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
מסודר על הפרשיות

זיו הזוהר

עליונה, ה' דימין חסדים, ה' דשמאל גבורות.